

VRIJDAG 7 AUGUSTUS

Vanochtend was de **ERGSTE** ochtend ooit.

Ik zat rustig aan het ontbijt een boek te lezen (*Dwergninja 6 – Spade van het noodlot*, fantastisch boek) toen er een dikke klodder doorweekte cornflakes op de bladzij landde. Ook op de mouw van mijn schone schooluniform kwam een natte flats terecht.

Zonder op te kijken wist ik dat mijn zusje Rosa de boosdoener was. De laatste tijd probeert ze me voortdurend het leven zuur te maken. Daar blijkt ze akelig goed in te zijn, en ik had er schoon genoeg van.

Rosa is vier, maar denkt dat ze vijftien is. En ze laat me geen seconde met rust. Altijd als ik iets wil doen, loopt ze me min of meer (meestal **MEER**) voor de voeten. Mijn ouders lijken me niet erg serieus te

nemen als ik over haar klaag. Ze zeggen dat ik wat aardiger voor haar moet zijn, ze is tenslotte pas vier.

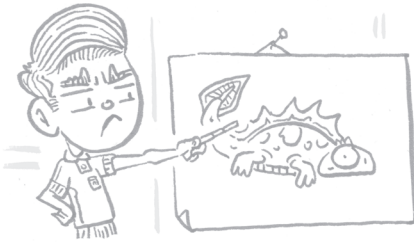
Ik moest ze duidelijk maken dat ingrijpen noodzakelijk was, dus had ik een lijst opgesteld met daarop alle onacceptabele dingen die Rosa had gedaan.

Hier een (ongelooflijk kort) uittreksel:

DINSDAG: 8.34 UUR

HAALDE STIEKEM HET BROODJE TONIJN UIT MIJN LUNCHBOX EN STOPTE ER EEN SOK VAN PAPA VOOR IN DE PLAATS (DIE RUIKT ONGEVEER HETZELFDE). DAAR KWAM IK PAS OP SCHOOL ACHTER. HELE DAG MAAR TWEE WORTELS EN EEN BISCUITJE GEGETEN.

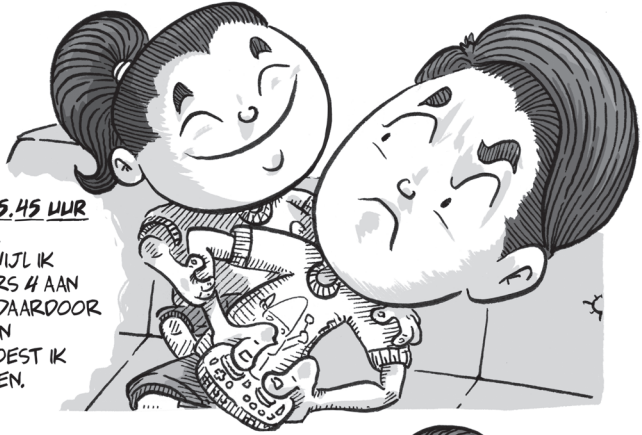
WOENSDAG: 16.30 UUR

STOORDE ME TOEN IK MIJN SPREEKBEURT OVER SALAMANDERS AAN HET OEFENEN WAS. HEEL MIJN CONCENTRATIE WEG.

DONDERDAG: 15.45 UUR

BLEEF ME MAAR
KNUFFELLEN TERWIJL IK
HARIGE MONSTERS 4 AAN
HET SPELEN WAS. DAARDOOR
VERLOOR IK MIJN
GEVECHT EN MOEST IK
OPNIEUW BEGINNEN.

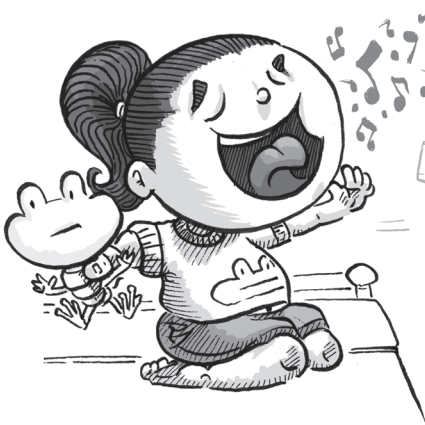
VRIJDAG: 8.32 UUR

AT EEN VAN MIJN
CHOCOLADEKOEKJES.
(MAM GAF ME ER NOG EEN,
MAAR DAAR GAAT HET NIET OM.)

VRIJDAG: 8.33 UUR

GAF ME HAAR CHOCOLADEKOEKJE
(WAAR ZE EERST OP HAD ZITTEN
KWIJLEN).

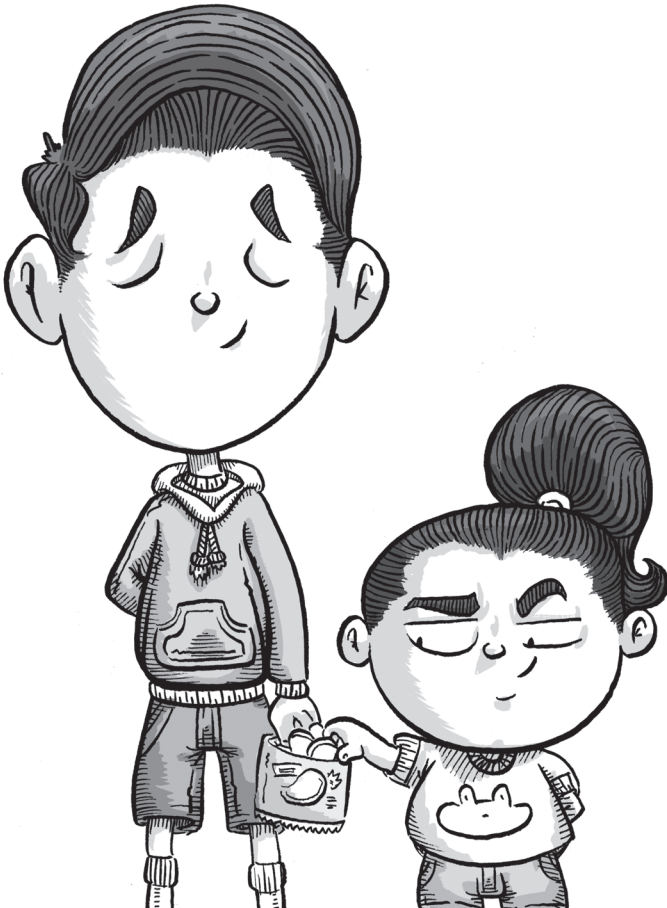

ZATERDAG: 13.12 UUR

WEIGERDE MIJN KAMER UIT TE GAAN
EN ZONG TWINTIG MINUTEN LANG:
'HIER WOONT EEN KIKKERBIL.' IK LIEP
WEG, ZIJ GING ACHTER ME AAN. IK
GING TERUG... ZO GING HET EINDELOOS
DOOR.

Iedereen zal het met me eens zijn dat Rosa het ir-
ritantste, **VRESELIJKSTE** zusje in de hele wereld is
(misschien zelfs in het hele universum; dat kunnen
we checken als we buitenaards leven ontdekken).

Ik wilde dat ik enig kind was, of anders dat ik een
cool, grappig broertje had (ongeveer net zo iemand
als ikzelf).

ZATERDAG 8 AUGUSTUS

Toen ik wakker werd, had ik **SUPERVEEL** zin in de dag. Vandaag kwamen al mijn vrienden langs om Monster-haast-je-maar te spelen! M.H.J.M. is een fantastisch bordspel waarbij je monsters moet verslaan door met dobbelstenen te gooien en kaarten te ruilen. (Ik vind het vooral zo geweldig omdat het een combinatie is van lastige wiskunde **ÉN** avonturen vol draken.)

Zodra iedereen er was, kregen we koekjes van mijn moeder en installeerden we ons in de woonkamer om te spelen. Het ging super. Alex' Dwalende Dwerg stond juist op het punt Eva's Razende Rover te slaan, toen een reusachtige lepel de twee pionnen van het bord af mepte.

Dat was natuurlijk Rosa. Ze pakte mijn Stoere Strijder en viel daarmee alle andere pionnen aan.

'MAAAAAAAAAAAM!!!' schreeuwde ik.

'ROSA ZIT TE KLIEREN!'

'Je vrienden vinden het vast niet erg als ze even met jullie meedoet,' riep mijn moeder uit de keuken.

'ZE VERPEST HET HELE SPEL!' riep ik.

'Ga dan naar je eigen kamer,' zei mijn moeder, die de woonkamer in kwam lopen en Rosa optilde.

We pakten alle spullen bij elkaar, liepen naar mijn kamer en deden de deur achter ons op slot.

Na een tijdje had iedereen genoeg van het spel. Ryan en Tim vroegen of ik nog eens wilde vertellen over de keer dat ik naar het verleden was geteleporteerd.

‘We weten heus wel dat het niet waar is,’ zei Ryan. **‘HET IS WEL WAAR,’** snauwde ik. ‘Ik ben er echt geweest.’

‘Ja hoor,’ zei Eva. ‘Dus jij bent serieus in het oude Egypte geweest? Dat is belachelijk, zelfs voor jou.’

‘Oké.’ Ik pakte een velletje papier. ‘Dan laat ik het wel zien. Het begon allemaal met deze superingewikkelde wiskundesom.’ Ik krabbelde de vergelijking neer die me vorig jaar opeens dwars door de tijd slingerde. ‘Ik schrijf hem niet helemaal op, hoor,’ legde ik uit. ‘Ik wil niet nog eens naar het verleden worden gestuurd.’ Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Al is het wel een interessante som...’

‘Blablabla,’ zei Ryan. ‘Wat gebeurde er dan toen je hem af had?’

‘Nou,’ zei ik, ‘dat is moeilijk uit te leggen. Ik voelde eerst een soort wind die opstak en...’

‘En toen verscheen er opeens een enorme kolkende tornado?’ vroeg Eva.

'JA, PRECIES!' zei ik. 'Wacht... Hoe weet jij dat?'
Ze keken me allemaal aan. Of eigenlijk keken ze
straal langs me heen. Naar iets achter en boven me.
'Eh... ' zei Tom, 'omdat er achter je een enorme
kolkende tornado is verschenen!'
Ik staarde naar het papier.

